

приносенията, само както си искушаваш безпаче
за винаги по степените на мастабата. Въспроиз-
ведението чрез скулптура или живопис личност
и дума, усигуряване токува за която дъх пра-
вни, същността реалността на възпроизведени
личности и дума: двойника се виждаше върху сте-
ната, че дде и ние, и той чрез това само ддеше
и пишеше.

Този идеал веднъж приема художникът
и теоретикът извадиха нейният строг логически
последствия. Все се ограничаваш да дават само ис-
писани провизи, не присвещаваше нито нито и
образи на шибнията, които си произвеждат, на сфа-
дата, на работниците, на робите.

Тогава начинът освен рисуването на гаси
отъ тлото на окъзи живописи, които служат за
храма, рисуване се убива живопис, ублава неформ
на живописното от раждаването му до убиването
му, подобряването му въ въвежи дотам. Свир се
исписване ублава приуждат за фабрикацията
на хлба и разният бачици, като поселил такъв отъ
свещеното на житото до печенето на тбестото.
Рисувах се и начините за произвежданис дръзи
и твкание на материали.

Тези рисунки или сграфити, колкото и раз-
лични, имаха особенъ редъ; отсого вратата на
всичкото жилище биха изобразени жертво при-
ношенията, а поств ватка историч се развиваше
отдълно, а при самия вход въ мастабата стоеше
исписанъ самъ господаря, като да посрещаше ви-
зитата на посетителите си. Разни надписи се про-
такатъ по степените отредъ кануца и желанието
на писателя, а сграфитната вратна малко по малко
се изгубва и се подобрява на единъ видъ права плоча
(стена), на която е написано името на покойникъ
и сграфитното му състояние.

Тойли или малко, голъ или богато украсенъ, го-
зи параклисъ си остава и като единъ видъ зала
за ддеше (трапезария, столова), въ която уцртмил
нашира да дде когато и колкото ие, не разбира се
повече нито исписани дъца.